

ПРОЛОГ

Тристан

ВЯРНОСТ.

Една дума. Две срички. Седем букви.

Нулев смисъл.

Ако обаче се заслушате в безкрайните речи на брат ми, ще решите, че тя тече във вените му, по-гъста и от кръвта, която ни свързва.

Ако се заслушате в клюките в двора, ще повярвате в същото.

От принц Майкъл ще излезе добър крал.

Несъмнено ще продължи завета на баща си.

Нещо плътно и бодливо засяда в гърлото ми и погледът ми се отмества от бумтящите в камината пламъци към другия край на стаята и газената лампа, поставена в центъра на масата – тази, заета от членовете на тайния съвет. Половин дузина лица, никое от които не е изпълнено с тъга.

Гърдите ми се свиват.

– Животът е подчинен на благоприличието, сир, и в негово име трябва да постъпим така, както се налага – заявява Зандър, главният съветник на баща ми, а сега и на брат ми, чието внимание е съсредоточено върху седналия Майкъл. – Както се знае, че баща ви е починал спокойно в леглото си, така се знае и че имате голям... апетит.

– Моля те, Зандър – намесвам се и опирам гръб в облицованата с дървена ламперия стена. – Не е нужно да убеждаваш нас къде е починал баща ми.

Насочвам поглед към майка си – единствената жена в стаята, – която потупва хлътналите си очи с носна кърпичка с монограм. По принцип изобщо не се мярка в Саксъм, защото предпочита да прекарва дните си в имението в провинцията, но току-що се върнахме от погребението на съпруга ѝ и Майкъл настоя тя да остане.

А неговата дума е закон.

– Ще трябва да излъжем за спокойствието – продължавам и взорът ми се спира върху брат ми.

Устните му се извиват в тънка самодоволна усмивка, а кехлибарените му очи заискряват. В корема ми се разпалва изгаряща ярост, която си проправя път нагоре по гърлото ми, обхваща езика ми и оставя горчив, тръпчив вкус по него.

Ботушът ми се удря в дървото, когато се оттласвам от стената, отправям се към центъра на стаята и се надвесвам над масата, вклинен между майка ми и Зандър. Не бързам – вглеждам се в лицето на всеки един от хората, които седят невъзмутимо тук, сякаш е просто поредният ден, във всяка една фигура, натъпкана с разкош и самомнителност.

Сякаш току-що не изгубихме важен човек.

Жизненоважен човек.

Единственият човек, когото още го беше грижа.

– Определено не знам какво имате предвид – изкрива Зандър с писклив глас и побутва нагоре очилата си с рогови рамки.

Вирвам брадичка, втренчвам се настойчиво в него и забелязвам сивите кичури, прошарили иначе тъмната му коса. Служи на семейството ми от години – още откакто бях момче – и отначало високо ценях този човек в живота

си. Ала животът е изменчив и топлината на Зандър бързо беше потушена от ледената горчилка на алчността.

Досущ като на останалата пасмина.

– Мхм, разбира се, че не – изсумтявам и потупвам слепоочието си с пръст. – Колко глупаво от моя страна.

– Може ли да се върнем на темата? – изпуфтява Майкъл и прокарва ръка по главата си. Пръстите му разрошват светлокестенявите кичури. – Няма значение как баща ни е поел сетния си дъх.

– Майкъл – ахва майка ми, която упорито продължава да потупва долните си клепащи с кърпичката.

Завъртам се към нея, навеждам се и се протягам да избърша лицето ѝ. Скулата ѝ е твърда на допир под дланта ми. Тя рязко си поема дъх, докато се взира в мен с лъщящите си очи, а аз притискам палец към кожата ѝ, преди да се отдръпна и да погледна ръката си.

Стомахът ми пламва, когато осъзнавам, че възглавничките на пръстите ми са сухи като кост.

Всичките са актьори.

– Майко – изцъквам. – Прекрати мелодрамата. Още малко крокодилски сълзи и ще се сбръчкаш.

Намигвам ѝ, потупвам я по брадичката и щом се оправям, забелязвам, че всички погледи в стаята са втренчени в нас.

Не е тайна, че двамата с майка ми не се обичаме особено.

Ухилвам се, устните ми се разтеглят над зъбите и оглеждам всекиго подред. Въздухът изтънява и лорд Реджиналд, един от членовете на съвета, се разшава в стола с кадифена тапицерия.

– Успокойте се – врътвам очи. – Няма да направя нищо непристойно. – Лорд Реджиналд изсумтява и привлича вниманието ми. – Искаш да споделиш нещо ли, Реджиналд?

Той прочиства гърло и бузите му постепенно поруменяват, издавайки нервността, която всячески се мъчи да скрие.

– Прости ми, че не ти вярвам, Тристан.

Накланям глава настрани.

– Мисля, че имаше предвид „Ваше Височество“.

Той присвива устни и после навежда глава.

– Разбира се, Ваше Височество.

Вглеждам се в него и на челюстта ми се появява тик. Реджиналд винаги е бил сред най-слабохарактерните членове на съвета – озлобен и завистлив спрямо всички останали. Присламчи се за брат ми, когато бяха малки, и ставаше свидетел на всяко едно мъчение, на което ме подлагаше Майкъл... и глутницата му.

Вече обаче не съм дете и не могат да ме тормозят така, както навремето.

Зандър стисва носа си.

– Моля ви, сир. Нуждаете се от съпруга. Народът се нуждае от кралица.

– Вече си имат такава – избоботва Майкъл и кима към майка ни. – Не желая да се женя.

– Никой не ви моли да прекратявате забежките си – въздиша Зандър. – Но тези закони важат от поколения. Ще изглеждате слаб, ако не си вземете жена.

– Ако не си в състояние да изпълняваш задълженията си, братко, непременно ни направи услуга и изчезни – размахвам ръка във въздуха.

Майкъл рязко извърща поглед към мен и присвива очи, а ъгълчето на устата му се извива в подигравателна гримаса.

– И на кого да поверя Глория Тера? На теб ли?

Около масата се разнася бурен кикот и мускулите ми се напрягат под кожата, а вътрешностите ми закипяват от

порива да им покажа с каква лекота мога да ги накарам да ми се преклонят.

Дългите стрелки на дървения часовник помръдват и щракването им отвлича вниманието ми.

Наближава часът за хранене.

Прокарвам скованите си пръсти през разбърканите черни кичури на косата си и отстъпвам крачка назад към дъбовите врати.

– Е, за мен беше удоволствие – подхващам. – За съжаление обаче, се отегчих.

– Още не съм те отпратил, Тристан – сопва се Майкъл.

– Ти не ме *отпращаш*, братко – озъбвам се и в гърдите ми се надига гняв. – Пет пари не давам коя злочеста душа ще трябва да търпи да я друсаш до края на вечността.

– Какво неуважение – изплюва Зандър и клати глава. – Брат ви е кралят.

Впивам поглед в очите на Майкъл и на лицето ми се разтегля широка усмивка, а във вените ми затрептява очакване.

– Добре тогава – накланям глава. – Да живее кралят.